

Télre gondol már a szürke, hideg lomb
vágy nélkül int búcsút a derűs létnek
s édes emlékét őrzi még a vén domb
az ősznek, mely feszült a dús fényben.

Szikrázik még a csoda végső fénye
a kihűlt avar csókolja a földet
végső napokban a táj borul térdre
csak térhessen újra anyai ölje.

Bolyong még néhány langyos őszi utca
apró tengelice még dalol s remél
de a hajnal már jégverembe bújva
s az ég lassan álom haváról regél.